

Ավետիք Իսահակյան

Իրիկունն եկավ, տնե – տուն մտավ,

Իրիկունն եկավ, տնե – տուն մտավ,
Վառեց ճրագներ՝ կարմիր ու պայծառ.
Բարի երեկոն, Ա՜խ, ինձ տես չեկավ,
Ու տունս մնաց սրտիս պես խավար:

Տուն դարձան հանդից հարևան, դրկից,
Ուրախ բոլորան հացի սեղանին.
Դուն ո՛ւր մնացիր, իմ ազիզ կտրիճ,
Աչքս ծով դարձավ քու անուշ ճամփին:

Գիշերն էլ եկավ, ու քնածներուն
Բերեց երագներ՝ նխշուն ու գառ – վառ.
Ա՜խ, ես մնացի մենակ ու անքուն,
Երագս դուն ես, ու դուն էլ չեկար:

1900
Ժընև